

[Bertel Dahlgaard.]

ningen, langt ind i andre partier. Som eksempel derpå kan jeg blot nævne, at den nuværende finansminister har udtalt, at han beklager, at man ikke i en så stor sag udviste den alvor at indkalde rigsdagen, og at den tidligere justitsminister Elmquist offentligt udtalte, at han var hundrede procent enig i, at sagen burde være behandlet i rigsdagen.

Men hvilke anskuelser man nu end måtte have, skulle jeg tro, at alle vil være enige i, at vi med hensyn til rigsdagens rettigheder bevæger os på et af de områder, hvor der bør herske tryghed, og da jeg ikke kan tænke mig andet, end at både regeringen og rigsdagens partier må nære det samme ønske, er det, at det radikale venstre har stillet dette forslag til beslutning. Dette forslag er affattet på en sådan måde, at dets vedtagelse vil betyde, at folketinget fastslår, at tinget uanset denne sags behandling, hvorom der har stået strid, vedkender sig og godkender og vil værne om de rigsdagens rettigheder, som hidtil har været anset som selvfølgelige.

Jeg skal anbefale det høje ting at vedtage dette forslag.

Udenrigsministeren (*Ole Bjørn Kraft*):

Det, der har inspireret de ærede forslagsstillere til fremsættelsen af dette forslag til beslutning, er jo, således som det også klart fremgik af den ærede ordførers redegørelse for et øjeblik siden, det konkrete spørgsmål, der opstod i forbindelse med Danmarks principielle tilslutning til planen om en fælles forsvarsstyrke i Europa indenfor rammerne af Atlantpagten.

Allerede under finanslovsdebatten gav den ærede ordfører hr. Bertel Dahlgaard udtryk for, at det havde været hans partis ønske, at den daværende socialdemokratiske regering ikke skulle have taget stilling til denne plan før den 3. oktober, da rigsdagen trådte sammen, således at spørgsmålet kunne være gjort til genstand for behandling her i tinget. Men denne sag har vi jo allerede diskuteret, den har været gjort til genstand for en meget nøje debat her i salen, og den har fundet sin afgørelse ved den dagsorden, som med et stort flertal den 18. oktober blev vedtaget her i tinget, og hvorved den daværende regerings handlemåde i denne sag blev godkendt. Der kan derfor næppe være nogen grund, hverken for mig eller, synes jeg, for andre, til at gentage de argumenter, som alt tidligere fyldigt og omfattende har

været gjort gældende overfor det ærede medlems udtalelser.

Det ærede medlem sagde selv, at denne sag jo er afgjort, men ikke desto mindre var hovedindholdet af den forelæggelsestale, det ærede medlem holdt, stadig den samme kritik og de samme argumenter, som tinget allerede har hørt, og som tinget allerede har taget stilling til. Jeg må gå ud fra, at når man til trods for denne beslutning har opretholdt sit forslag, skyldes det et ønske om at få anledning til at diskutere forholdet mellem regeringen og rigsdagen ved behandlingen af sager af udenrigspolitisk og statsretlig betydning. Jeg vil hertil gerne sige — og det er nødvendigt at understrege det —, at selvom der ikke i, hvad vi hidtil har oplevet, og i den holdning, skiftende regeringer har indtaget, foreligger nogen grund til at antage, at der skulle være nogen som helst fare for, at de grundlovmæssige forpligtelser skulle blive tilsidesat, eller at der ikke i den gældende praksis er tilvejebragt enhver fornøden mulighed for rigsdagen til at gøre sin berettigede indflydelse gældende, vil regeringen naturligvis ikke, når ønske fremsættes derom, være uvillig til at deltage i en undersøgelse af de problemer, som her er blevet rejst. Thi jeg tror ikke, at der mellem den ærede forslagsstiller og hans parti og andre partier her i salen eller regeringen er nogen som helst modsætning tilstede med hensyn til ønskeligheden af, at rigsdagen på enhver måde skal have berettiget indflydelse på afgørelsen af spørgsmål af den karakter, der her foreligger, og der har ikke, heller ikke hos den tidligere regering, været noget ønske derom. Når sagen fik den behandling, som den fik, skyldes det en dyb overbevisning om, at landets interesser ville være dårligt tjent med den udskydelse, som måtte have fundet sted, at det ville have svækket vort lands stilling på betydningsfuld måde. Herom er der uenighed. Tingets flertal har stillet sig på den daværende regerings og også den nuværende regerings side i denne sag. Men der er ikke nogen uenighed om, at rigsdagen skal have adgang til i overensstemmelse med forfatningen og i overensstemmelse med de muligheder, der foreligger, at udøve indflydelse på beslutninger af denne karakter.

Således som forslaget foreligger fra de ærede forslagsstillere, er det ikke muligt for regeringen at anbefale dets vedtagelse her i tinget. Forslagets rækkevidde er nemlig langt fra klar, og skal en beslutning af denne karakter træffes, må man være fuld-